

den almindelige Regel bestemmer, men dog førend Dommen affiges, og det saa meget mere, som det er muligt, at den vedkommende Part ikke tidligere har kjendt det. Kan Beviset virkelig være af afgjørende Vægt, maa man, fornemmelig naar Parten ingen Forfømmelse har viist, heller udsætte sig for den Ulempe, der kan blive en Følge af, at Hovedforhandlingen ikke kan fremmes eller sluttes paa den til sammes Foretagelse berammede Dag. Jvfr. § 65.

§ 46.

Det ansees rigtigt, at Anklageren ordentligviis indstævner alle Vidner, som skulle afhøres i Retten. Men dog bør der sørges for, at denne Regel ikke misbruges af Tiltalte til at forhale Sagen eller til at faae Vidner afhørte om Gjenstande, der ei vedkomme denne. Dertil sigte Bestemmelserne i denne §.

§ 47.

Naar den foreløbige Forhandling angaaende hvilke Beviser der skulle benyttes er til Ende, maa en vis Dag berammes til Hovedforhandlingen, og da Vidnerne skulle indstævnes til denne Dag, bliver dertil at tage Hensyn ved Berammelsen.

§ 48.

Angaaende Bidnestævningen ville i det Væsentlige de samme Regler kunne følges, som om den Stævning, hvorved Tiltalte indvarsles.

§ 49.

Da Bidneforhøret skal foregaae i Dommernes Overværelse, bliver det nødvendigt, at Vidnerne møde i Retten, om de end boe udenfor Grændserne af den Underrettsjurisdiction, hvori Rigsretten holdes, men derfor kunne de i saa Fald ogsaa vente en vis Godtgjørelse for Omkostningerne paa Mødet, jvfr. § 87.

§§ 50—54.

Naar Retten er sat paa den til Hovedforhandlingen berammede Dag, bliver der først Spørgsmaal, om de Personer, hvis Nærværelse er nødvendig til Forhandlingen, ere tilstede. Er dette ikke Tilfældet, maa Sagen udsættes. I saa Henseende er det neppe nødvendigt at give særegne Regler angaaende Rettens Medlemmer (Jvfr. § 11) eller Anklageren og Forsvareren, og deres Udeblivelse

kan heller ikke lettelligen forudsættes. Om Tiltaltes Udeblivelse er allerede forhen givet en Regel (§ 42), der ogsaa her i det Væsentlige vil komme til Anvendelse. Dog hvis han ogsaa lader anmelde et saadant Forfald, som efter de nugældende Love ansees lovligt, kan han ikke ubetinget faae Hovedforhandlingen udsat. Naar de nye Retsformer almindeligt indføres, vil uden Tvivl intet andet Forfald for Tiltalte bevirke anførte Udsættelse end et saadant, som gjør ham det fysisk umuligt at møde i Retten. Men for ikke at foregribe Reglerne derom, har man troet, at det kunde overlades Retten at bedømme, om et af Tiltalte anmeldt, efter de nu bestaaende Love gyldigt, Forfald kan bevirke, at Hovedforhandlingen udsættes. Selve denne Regels Form viser ham, at han ikke ubetinget kan gjøre Regning derpaa, og kan saaledes bidrage til at forhindre, at han letfindigen udebliver.

Derfor et af de indstævnte Vidner udebliver, maa det ligeledes afgøres, om af den Grund Hovedforhandlingen skal udsættes. Det er ønskeligt, om dette kan undgaaes, da det er vanskeligt at holde det hele Apparat af Personer, som skulle være tilstede under Hovedforhandlingen, især hvis mange Vidner ere indstævned, sammen i længere Tid, og det er muligt, at senere andre af disse Personer kunne faae Forfald, hvoraf ny Ulempe kan opstaae. Det maa derfor overveies, om det udeblevne Vidnes Forklaring kan frasabes, eller om man kan lade sig nøie med den Forklaring, som Vidnet muligens har afgivet under den foreløbige Undersøgelse. Ansees en Forklaring af den Paagældende nødvendig, kan der igjen spørges, om man, hvis Vidnet ikke strax kan bringes tilstede, skal vente, indtil det kan møde, hvilket stemmer meest med den mundtlige Retspleies Væsen, og derfor, naar Sagen dog skal udsættes, bør skee, saafremt ikke for stor Ulempe deraf maa befrygtes, eller om Vidnet bør tages i Forhør ved Underretten. Ved forestaaende Overveielser bør den Mening, som Parterne yttre, og navnlig den af dem, der har foranlediget Vidnets Indstævning, komme væsentligt i Betragtning, og iøvrigt bliver at tage Hensyn til